

væsentlig Betydning ved Afgjørelsen af, hvilke Hegn der efter de stedlige Forhold vilde være passende, men man vilde ikke ad denne Vej kunne tage et fyldestgjørende Hensyn til Terrainforholdenes store Afverling ogfaa indenfor de mindre Kredse, og det kan derfor iforveien forudsæes, at der, naar en saadan Fremgangsmaade blev fulgt, jævnlig vilde møde Tilfælde, hvori de givne Regler ikke passede, men alligevel skulde bringes til Anvendelse. Det er da efter Ministeriets Anskuelse rigtigere at give Reglen i en saadan Almindelighed, at den blot indskrænker sig til klart at betegne det Diemed, som skal fyldestgøres, men overlade dens Gjennemførelse i de enkelte Tilfælde til Paagjældendes egen eller i fornødent Fald Synsmændenes, Landvæsenscommissiionernes og Overtandvæsenscommissiionernes Afgjørelse, hvorved ogfaa vindes, at man ikke fastslaaer bestemte Hegnsmaader, der, saaledes som nu tildeels er Tilfældet med de i Forordning 29de October 1794 fremhævede Hegn, mulig i en ikke fjern Fremtid vilde findes mindre tidssvarende. Det kan vel forudsæes, at der, naar Afgjørelsen af Hegnens Lovlighed overlades til Hegnsynsmændenes Afgjørelse, uden at man ved Siden heraf foreskriver nærmere Regler for Hegnens Bestaafenhed, i Begyndelsen vil være nogen Usikkerhed i den Maade, hvorpaa disse ville opfatte de enkelte Tilfælde, men, ligesom der utvivlsomt snart vil danne sig en fast Praxis i den ommeldte Henseende, saameget mere som de i § 13 og følgende Paragrapher omhaandlede nye Hegnsynsmænd kun ville kunne vælge deres Raad paa en forsvarlig Maade, naar dertil vælges Mænd af større Indsigt og Dygtighed, end der udtrævedes hos de ældre Hegnsynsmænd, saaledes staaer den med en saadan Usikkerhed forbundne Ulempe i ethvert Tilfælde efter Ministeriets Anskuelse ikke i noget som helst Forhold til den langt større Ulempe, det vilde medføre, naar man nu gav almindelige Regler, som skulde bringes til Anvendelse ogfaa da, naar de ikke passede.

ad § 3.

Følge Forordn. af 29de October 1794 sammenholdt med Forordn. af 9de Juli 1817 § 6 er det „Jordbrugeren“, uden Hensyn til

om han er Eier eller Bruger paa længere eller kortere Tid, som er forpligtet til at opføre og vedligeholde halvt Hegn mod Naboen, naar denne forlanger det. — Naar Jord er overdraget i Brug paa længere Tid, hvilket i 1794 var det Almindelige, idet Livsfæste dengang var den eneste Brugsoverdragelsesmaade, synes det ikke ubilligt, at man paalægger Brugeren hele Hegnspligten uden Godtgjørelse af Eieren, — men, naar Brugsoverdragelsen skeer paa kortere Tid, hvilket nu saa hyppigt er Tilfældet, bør der efter Ministeriets Formening kunne tilstaaes Brugeren en passende Godtgjørelse af Eieren, naar han af Naboen paabyrdes nyt Hegns Opførelse.

Naar Udstrækningen af Hegnslinien mellem 2 Naboeiendomme forandres ved Udstykning eller Sammenlægning eller paa anden Maade, og den allerede i Forordn. af 29de October 1794 forudsatte lige Deling af Hegnspligten mellem Naboeiendomme derved forstyrres, — er det nødvendigt at aabne Udgang til, at en ny ligelig Deling af Hegnet atter kan finde Sted. En lignende Bestemmelse findes i Forordn. af 29de October 1794 § 11, 1ste Stykke med Hensyn til det saakaldte varige Hegn, og i Eighed med, hvad der er fastsat, har man funden det rettest at foreskrive, at der først skal kunne gøres Fordring herpaa, naar den paagjældende Deel af Hegnet har staaet sin Prøve i 3 Aar. — Naar den større Hegnsbyrde er contractmæssig vedtagen, stiller Forholdet sig anderledes, og da bør en saadan Ret formeentlig ikke tillægges den Hegnspligtige.

ad § 4.

En lignende Bestemmelse om Hegnets Udlæggelse i en sammenhængende Strækning findes i Forordningen 29de October 1794 § 11, 3de Stykke med Hensyn til Afgivelsen af varigt Hegn, som overstiger halvt lovligt Hegn. Med Hensyn til Bestemmelsen om Hauger, Gaards- eller Humsplads henvises til samme Lovbestemmelsses 4de Stykke. I Forordningens § 15, 2det Stykke er et Tidrum af 3 Aar ogfaa tillagt særlig Betydning med Hensyn til Arbejds Tlendebringelse.